

GÓSI VALI

Emlékek nélkül félek

félek

hogy végül
magányos csend ölel
álmom sem kering már
emléked körül

félek

hogy végül
emlékek nélkül
dermedt magányra
ébred a kifosztott
lélek

mint hajótörött
kit tépett vitorlaroncs mögött
viharverten
partra vetett
a dühöngő tenger
s lázálmából
riadtan
arra
retten
a lusta parti hullámokon
hogy sorsát
- akaratlan -
örökre összefonta
a lakatlan
buja szigettel
bár csak a testét adja oda
jeges-kényszeredetten

félek

hogy végül
reszkető csend ül majd
velem az éjben
s emlékeimtől
megfosztva
üres lélekkel
élek

emlékek nélkül
félek

Te vagy

Te vagy, ki úgy érzed, vétkeid
s feledhetetlen múltad, bűneid,
száz kudarctól halott céljaid
furcsa, megvénült rabja vagy
- bús-ráncú bolond -
kit rég' halott ősök emléke vonszol
bezápult, bomló, halódó sorsból
a remény villanó,
gyér fénye felé.

Te vagy, mégis,
ki másoknak fényt adsz,
ha mosolyra váltod könnyeidet,
s fejed a földről a végtelen égre
- fohással értük -
fölemeled.